ותמורה כב. ע"שז.

מנחות ד: נזיר כד:, [ס"א רבי ישמעאל], [לקמן יב.], ד) [סוכה דובחים פ"ו ה"ג, ז) וחולין קיו. דובחים פ״ו ה״ג, ז) [חונין קיז. ע״ש זבחים מו.], **ח**) הוא לפני כפרה כלאחר כפרה מה לאחר כוי צ״ק, **ש**) דמני ברישא כוי צ״ק, י) צ״ק מ״ז, **ד**) הילכך אזלינן צ״ק, () לנדבה לשופרות לחקיק ("ק, ל) כנדבה כשופרות ל"ק, מ) [ויקרא ה], ג) משום דהא חייב נמי כרי. ל"ק, מ) יצא לנחל קדרון מועלין בו והאי לנחל קדרון לאחר זריקה הוא כדמנן אלו ואלו מתערבין כדתנן חנו וחלו מתערבין לאמה ויולאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בהן והאי מעילה מדרבנן הוא ולא מדאורייתא אבל במקדש אין מועלין בו אפילו מדרבנן . לפי שאיו גוזריו גזירות במהדש נפי שנהן גוורן גמירוע בנוקף מ הס"ד ואח"כ לריך לניין גמי ואח"כ ד"ה מ"ר מועלין מדרבנן כגון לאחר שילא לנחל קדרון וקבעי עלה מ"ט דמ"ד בו׳. ל״ק, ע) נ״א גמ׳ וחכ״א כר. כיק, של כיק גד וחכ"מ אין מועלין ר"ל מדאורייתא. ז'יק, פל להו המם דאין ז'יק, ז' תני נמי דין מעילה והכא אג דתני מעילה דשייך הכא מני כוי ז'יק, קל) דלא מהני וא"כ כי דלא נהנין מפני טעמא שהן ראויין צייק, ד) צייל בסוף, ש) צייק, ש) [ועיי חוקי פסחים כב. ד"ה מועליון, א) לאחר כפרה כלפני כפרה דאין לך דבר כו׳. נ״ק, ב) שייך לע"ב, ג) כאחד מלמדין. ל"ק, ד) [וע"ע מוס' חולין קיג: ד"ה עזים ומש"ש בלידון, ס) ובפסחים לד. ל"ק, ו) מזכח.

הגהות הב"ח

ל"ק,

(A) גמ' שאינן ראויין למזכח. נ"ב כתמיה: (ב) שם ואימא הבי מה לפני וכו' יש וחיתם הכי תה נפני וכי ים בו מעילה א"ל ר"י וכי ים לך: (ג) רש"י ד"ה ילא וכוי ולא מדאוריימא הס"ד וכאן ל"ל הליון גמרא ואח"כ מ״ה אין מועלין מדאורייתא אנל מדרכגן: מועליו

מוסף רש"י בוטן- ו ב רישא פסיקא ליה. דלעולס מתות ואפילו לא כיפרו הבעליס (תמורה כב.). והיו סתומין (נזיד כד:) לא נהנין. מדרבנן, מפיר בה' לא הגנין. מדרבנן, מפיר דמי עולה שבהן, ולא מועלין מפני שהן ראוין לבוא כולן שלמים. הואיל ולא הפריש אלו למטאת ואלו לשלמים, ושלמים אין בהן מועלה באלא בדשר בי עורב בי מועלה באלא בדשר בי עורב בי עורב בי עורב בי בי עורב באלא בדשר בי עורב בי עורב בי עורב בי עורב בי בי עורב באלא בדשר בי עורב בי עורב בי עורב בי עורב בי עורב בי בי עורב בי עורב בי עורב בי עורב בי עורב בי עורב בי בי עורב בי בי עורב בי בי עורב בי עורב בי בי עורב בי עורב בי בי עורב בי עורב בי עורב בי עורב בי בי עורב בי עורב בי עורב בי בי עורב ב מעילה דלאו קדשי הי נינהו אלא ממון בעלים, אלא באימורים לאחר זריקת דמים, בפ״ק דמסכת מעילה (ו: מנחות ד:) לככל מעה ומעה שבהן יכול להביא בהן שלמים ובשלמים אמרינן דליכל מעילה לפני זריקת דמים (וזיר משח. סתרמין. דלא פירש אלו שוש. סתרמין דלא פירש אלו למטאת ואלו לעולה, יפשר לנדבה. לשופרות, דהלכה

היא במיר למשה מסיני ומנחות

הני יכו רישה ש) דלה קה מפליג בהו. ואמר דלעולם ימותו בין משכיפרו בין עד שלא כיפרו: רישא פסיקא ליה. דלעולם ימותו דמאי הפלגה איכא לפלוגי ברישה התם ליכה למימר כיפרו ולה כיפרו דולד חטאת ותמורת חטאת אינהו גופייהו לא הוו חטאת וחטאת שמתו בעליה נמי הא מתו להו בעלים אבל בסיפא איכא לפלוגי: הא שנא ליה גבי סמורה. כי האי גוונא: תנא התם משום סמורום. איידי דאיירי בתמורה איירי נמי במעילה: והכח סנח משום מעילה. ואיידי דאיירי במעילה איירי נמי המפריש בתמורה: בתני' לנוירוסו. ולא פירש אלו לחטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים: לא נהנין ולא מועלין. בכל אותן מעות: מפני שהן ראויין להביא בכולן שלמים. כלומר דבכל יגו מנה ומנה מלינן למימר זה הפריש לשלמים ושלמים הדשים הליו נינהו ואין בהן מעילה כדתנן בפ׳ קמא (לעיל דף ז:) קדשים קלין לפני זריקת דמים אין מועלין בהן ומאי טעמא אזיל לקולא דאי אמרת ¹⁾ (נימא) כולן ראויין להביא עולה ואיכא מעילה בכולהו מכל מקום דמי שלמים איכא בינייהו דאינו בני מעילה ואי מייתי עלייהו קרבן מעילה אישתכח דקא מייתי חולין לעזרה הלכךי ידו לקולא דלא נהנין ולא מועלין: מעות ססומום. דלא פריש: יפלו לנדבה 0. דהלכה היא בנזיר: דמי הטאם ילכו נים המלח. דחטאת שמתו בעליה היא: דמי עולה יביאו עולה. דדורון בעלמא היא דלאו לכפרה אתיא וכדאמרינן בקינין (פ"ב משנה ה) האשה שמתה יביאו יורשיה עולתה: ונאכלין ליום א'. כדין שלמי נזיר: וחינן טעונין לחם. משום

לכתיב ביה (במדבר ז) ונתן על כפי הנזיר דבר שבעשית בזצותו ו ואין כאן נזיר: גב' מסקיף לה ריש לקיש. הואיל וקתני במתניתין לא נהנין ולא מועלין מפני שהן ראויין כו' ליתני נמי המפריש מעות לקינין כו' דלא נהנין ולא מועלין כדקתני בני כו' ליתני נמי המפריש מעות לקינין כו' דלא נהנין ולא מועלין כדקתני בני יונה שעבר זמנן שכבר הן להובין ותורין קטנים שלא הגיע זמנן לא נהנין ולא מועלין דכיון דאינן ראויין לקרבן דפסולין נינהו לא קרינא בהו מקדשי ה'מ ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות לנזירותו למפריש מעות לקינו דגבי נזירות אמרה תורה במעות סתומים הבא שלמים () משום לקיחייב נמי להביא במקלמו שלמים הלכך אמרינן מפני שראויין להביא בליחייב נמי להביא במקלמו שלמים הלכך אמרינן מפני שראויין להביא בכולן שלמים לית בהו מעילה אבל הכא במפריש מעות לקינו מי אמרה חורה הבא חורין שלא הגיע זמנן שאינן ראויין למזבח כלל למאי מייתי להו הילכך לא מני להו הכא: בורגבי ¹⁰ יצא לנחל קדרון מועלין בו. מדרבנן אבל לא מני להו הכא: בורגבי ¹⁰ יצא לנחל קדרון מועלין בו. מדרבנן אבל במקדש אין מועלין בו אפילו מדרבנן לפי שאין גוזרין גזירות במקדש דהא לנחל קדרון לאחר זריקה הוא כדתנן (יומא דף נח:) אלו ואלו מתערבין לאמה ויולאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בהן והאי מעילה מדרבנן היא ולא מדאורייתא (ג) שח אבל מדרבנן מועלין כגון לאחר שילא לנחל קדרון: שוז ש' גבו' וקבעי עלה יוז מ"ט דמ"ד אין מועלין. בו מדאורייתא. לישנא אחרינא ה"ג ע"כ לא פליגי וכו' מנא ה"מ דאין מועלין בדמים מדאורייתא: מה לחחר כפרה חין בו מעילה. דנעשית מלותו: וחימח הכי לחידך גיסח מה לפני כפרה יש בו מעילה. שהרי לא נעשית מלותו וכו׳ יח ואוקימנא דאידי ואידי יש בו מעילה לטעמיה דר' יוחנן קאמר דדריש הוא וקא"ל מאי חזית דדרשת הכי: אמר יעו ליה ר' יוחנן וכי יש לך כו'. אלא ודאי הכי מיסתבר כדאמינא:

והרי
דים. דמי הנשטי משקים ונוחווו דים. דמי חטאת ילכל לים המלח. כדין מטלח שמחי בעליה דלמימה אולא, לא גהגיץ. מדרגען, ולא מועליץ. דלמר נשמעמא קמיימא דמעילה (ג) אטאום המחות ומעות ההולכות לים המלח אין מועלין גהן, דלאינוד קיימי ולא קדשי גבוה נינהו (מחות שם). דמי עולה כו' דמי שלמים כר'. אכל דמי אשם ליכא, דאינו געור טהור אלא גמיר טמא ומכשירו להתחיל מירות טהרה (שם). דם בתחילתו. לאלחר כמששמט קודם שמרק (בש"מ: קודם שנחקבל בכלי) איץ מועליץ. אין בו מעילה, לפי שאין מועלין בדמים (דקפו יב.). נסכין בתחילתן מועלין בהן. משהוקדשו (ב"מ: קודם שמתקבל בפלי) אין מודעלין. אין מו מעולה, לפי שאין מועלין בדמים (יקפון יב). נסכין בתחילתן מודעלין בהן. מסחוקדטו על שמתקבל מין מאת מודעלין בהן. של מודעלין בהן באין במסחוקדטו באל מונספים יב הס מעילה, דקשי גבוה נונה, ידר לשיתין אין מודעלין בהן. שאין בכם שו לנות לובה משם). שלכם הוא. כחלין שלכם שאין בכן מעילה בחים מודע הבחים מוח ללות לו קדשי בניה הוא חודעין באין. לכברה בתחירו. במודע קדשים, כל הדם הוא בנפש מעילה אין בו מעילה, לעניל בין או בשלים לובל בל מעול בן, שאינה שומדם אל לכפר בשבילכם (חודין שם). כה הדם הוא בנפש יכפר. הוא בל בל מנול בל בפרה של מודע בל מודע ביום בין מודע בל בל בל מודע בל בל מודע בל בל מודע בל בל מודע הכל מודע בל מודע בל מודע בל מודע בל מודע בל מודע הכל מודע בל מודע בל מודע הכל מודע הכל מודע בל מודע בל מודע הכל מודע בל מודע בל מודע הכל מודע בל מודע בל מודע בל מודע הכל מודע הכל מודע בל מודע הכל מודע הכל מודע הכל מודעה שם). הכי של מודע הכל מודע הוא מודע בל מודע הכל מודעה הכי אלא לאפכל תבחים שם). וכי יש לך דבר כוי. הלכך על כדסף שם שנש בל מודע בל מודעיה הכי אלא לאפכל תבחים שם).

ואם עד שלא כיפרו הבעלים. באחרת נמלאו ורולין להתכפר בדמי אותה שהיא בעלת מום הואיל ומסאבא וקיימא תמכר לאלתר ויביא בדמיה חטאת ואותה שעברה שנתה תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה אחרת. ועושה תמורה ומועלין בה הואיל וקדושה קדושת דמים: גבו' ומאי שנא

ואם עד שלא כיפרו הבעלים תרעה עד שתסתאב ותמכר יו ויקחו בדמיה אחרת ועושה תמורה ומועליו בה: גמ' ממאי שנא רישא דלא קא מופלגי ומאי שנא סיפא דקא מיפלגי רישא פסיקא ליה סיפא לא פסיקא ליה הא תנא ליה גבי תמורה תנא התם משום תמורה תנא הכא משום מעילה: מתני' ³ המפריש אמעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין מפני שהן ראוין מ לבא כולן שלמים מת ח והיו לו מעות סתומין יפלו לנדבה ימעות מפורשים דמי חמאת ילכו לים המלח ₪ לא נהנין ולא מועלין חמאת ילכו לים המלח ⁵¹ לא נהגין ולא מועלין דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן ידמי שלמים יביאו שלמים וגאכלין ליום אחד יואין מעוגין לחם: גמ' מתקיף לה ריש לקיש וליתגי גמי המפריש מעות ⁵¹ לקינים לא נהגין ולא מועלין מפני שהן ראוין להביא תורין שלא הגיע זמגן ובני יונה שעבר זמגן אמר רבא אמרה תורה ובני יונה שעבר זמגן אמר רבא אמרה תורה הבמעות סתומיו הבא שלמים אמרה תורה יהבא תורין שלא הגיע זמנן (a) יאינן ראויין למזבח: מתני' ירבי שמעון אומר הדם קל מ בתחלה מתני שוני שמעון אומו דיום קל ש בוזורו וחמור בסופו נסכין חומר בתחלתן וקל בסופן מדרב בתחלתו אין מועלין יצא לנחל קדרון ש מועלין בו מיינסכין בתחלתן מועלין בהן ירדו לשיתין אין מועלין בהן: גמ' ת"ר יימועלין בדמים דברי ר' מאיר ור"ש וחכ"א אין מועלין מ"ם דמ"ד אין מועלין ז "אמר עולא אמר קרא זואני נתתיו לכם שלכם הוא דבי ר' ישמעאל תנא לכפר לכפרה נתתיו ולא למעילה רבי יוחנן אמר אמר קרא יכי הדם הוא בנפש יכפר יוֹ חֹלפני כפרה כלאחר כפרה הוא מה לאחר כפרה אין בו מעילה אף לפני כפרה אין בו מעילה ואימא (3) מה לפני כפרה יש בו מעילה אף לאחר כפרה יש בו מעילה וכי יש לך דבר שנעשית מצותו ויש בו מעילה אמאי לא

להביא תורים שלא הגיע זמנן. כלומר שהם קטנים ואין ראויין למובח עתה ולכשיגדלו יכשרו ותנא במתניתין דלא נהנין ולא מועלין ובני יונה שעבר זמנן כדי נסבה הכא דהא לעולם לא יהיו ראויין למזבח מאחר שעבר זמנן ואגב

מורים שלא הגיע זמנן נקטיה: אמרה תורה הבא (תורים) [שלמים] במעות סתומים הבא תורין בו׳. בתמיה שאין ראוי למזבח כה] [ולמאי מייתי להו ש וא״כ לית לן למימר דלא

יח נהנין טעמא דמפני שהם ראויין כו': הרי אין מועדין לא גרסינן יש דא"ר משמע דמ"ד מועלין היינו מדאורייתא ולית ליה הני דרשות דבסמוך וזה אינו דהא

ועושה תמורה ומועדין בה. כיון דלא כיפרו בעליה משום דלא אולא לאיבוד כדאמר מרעה כו׳: מאר שנא מיפא דמיפדני. כלומר

דמפליג עיברה שנתה ושנמנאת בעלת מום מהני תלת דרישא ולא תני

כולהו בחד בבא ומשני רישא פסיקא ליה דבכל ענין תמות בין כיפרו בין

לא כיפרו אבל סיפא לא פסיקא ליה

דלא אמרינן בהני דסיפא תמות אלא

א"כ כיפרו בעלים אבל בלא כיפרו

אמרינן תרעה כדמפרש במתניתין הילכך

לריך לאפלוגינהו בתרי בבי קו: הא כאו תני גבי תמורה. בפרק ולד

ותרוייהו למה לי ומשני התם משום תמורה כלומר אגב דמני [©]להו משום

דאין עושין תמורה דשייך התם והוי תמורה עיקר ⁶ תנא נמי ים דין דאין

עומינט שיקר " מנמי למי יש דין למין עושין ממורה: המפריש מעות לנזירותו לא נהגין ולא מועלין. מפני

שהן ראויין לבא כולם שלמים דכיון דלא

פירש אם ירנה יביא כל המעות לשלמים

וקדשים קלים לית בהו מעילה:

בזת גם הנזיר והיו לו מעות פתומין יפלו לנדבה. לעולת קיץ למזכח

בנזיר (דף כה.) מפרש טעמא: חשאת ילכו לים המלח.

. לחם. דעל כפי הנזיר כתיב (במדבר ו) ונזיר

אין כאן: יצא לנחל קדרון מועלין.

מדרבנן קאמר כדמפרש בגמרא: ירדו דשיתין אין מועדין יח. דאמרינן

דמי דנהנה מהס: מפני שהם ראויין

חטאת שמתו בעליה: ואין שעונין

נעשית מלומה ובגמ׳ מפרש היכי

חטאת (תמורה דף כא:) איכא כי הכא

י) בריש הוליאו לו (יומא דף נט:) קאמר ע"כ לא פליגי אלא מדרבנן אבל ייש דאורייתא אין מועלין ועוד דר"ש קאמר הכא דמועלין ובמסני קאמר דאין מועלין אלא בסוף לים דר"ל מדרבנן אלא ש [ה"ג עד כאן ל"פ ר"ש] אלא מדרבנן אבל מדאורייתא אין מועלין מנהני מילי [©]: אין דור דבר שבעשית בצותו ובועדין. ואם תאמר אימא איפכא [®] דאין לך דבר שלא נעשית מצותו ואין בו מעילה י"ל דעגלה ערופה חוכיח דירידתה לנחל איתן מצותו ואין בו מעילה י"ל דעגלה ערופה אוסרתה וקודם לכן לא:

ט תרי מיעומי בתיבי. תימה דבחד מיעוטא הוה סגי דליכא למימר דאי לא כתיב מיעוטא אלא בחד הוה ילפינן מאידך דאם כן לישתוק מן המיעוט דהא לו שני כתובים הבאין ט כאחד [א] לאן אין מלמדין ונראה למורי הרב [רבינו] פרץ דלא מצי למישתק מהערופה דאינטריך לומר זו בעריפה ואין אחר בעריפה לאפוקי פרה אדומה כדאמר המשפת החלין לה כבל פני וחין מהו בעריפים מופוקי פנים מדומה מוסומה בפ"ק דחולין (דף כד.) וא"כ לריך לכקוב ושמו כדי שלא נלמוד משם דהערופה איצטריך כדפיר ים לם: לול קשן היה בין הכבש דמובה. פירוש כמין ארובה ואין זה אותו לול דאמריען בזבחים (דף פב:) ⁶⁾ ובסוכה (דף מט.) שאותו הוא בין כבש למובח ממש כדי לקיים מלות זריקה בבשר וזה היה משוך לנד הקרן "של מזרח וכבר כלה רחב הכבש שהוא

ט"ו אמה והמובח שנים ושלשים והכבש לש ממולע למובח:

אישהכח דקא מייתי חורץ] לעדה הילכך אזיל לקולא דלא נהגין ולא מועלין: יפלו לנדבה. שהלכה היא בנזיר: דמי חטאת ילכו לים המלח. דחטאת שמתו בעלה היא: דמי עולה יביאו עולה. 6) האשה שמתה יביאו יורשין עולתה דרורון בעלמא הוא: ונאכלין ליום אחד. כדין שלמי נזיר: ואין טעונין לחם. משום דכתיב ביה ונתן על כפי הנזיר והא ליתי דמייתי: מפני שהן ראויין לבוא בהן תורין שלא הגיע זמנן. וכיון דראויין הן לבוא לאחר זמן מצי למיתני לא נהנין ולא מועלין: ובני יונה שעבר זמנן. תחילת הציהוב שבזה ושבזה הפסולין לקרבן וכיון דפסולין לאחר זמן מצי למיתני לא נהנין ולא מועלין: חבי יונה שעבר זמנן. תחילת הציהוב שבזה וטבזה הפסולין לקרבן וכיון דפסולין
לאו קדשי ה' נינהו ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות לנוירותו למפריש מעות לקינו. דגבי נזיר אמרה תורה
במנות סתומים הבא שלמים. משום דמחוייב להביא בהן נמי שלמים הילכך אמרינן מפני שראויין להדם למאי כן קא מייתו
בהו מעילה אבל הכא במפריש מעות לקינו מי אמרה חורה הבא תורין שלא הגיע זמנן שאינן ראויין למזבח למאי כן קא מייתו
להו הילכך לא תני הכי: הדם בתחילה. אין מועלין בו והוא אף דו יצא לנחל קדרון מועלין בו. הרו רויקה. בדתנן
אלו ואלו מערבין באמה היוצא לנחל קדרון ומכרין לובל ומועלין בו הוא מעילה מדרבנן היא ולא מדאורייתא דאצץ לך דבר
שנשית מצותו ומועלין בו: ירדו לשיתין אין מועלין בהן. דכבר נעשת מצותו מה לאחר כפרה אין בו מעילה מדרורייתא דנעשת
מצותו: אימא הכי לאידך גיסא מה לפני כפרה יש בו מעילה דאכתי לא נעשת מצותו. לטעמא דרבי יוחנון קאמר דרריש

.) ל"ל דדורון בעלמא הוא וכדתנן בקינין פ"ב דהאשה שמתה יביאו יורשין עולתה.

ין בצון וברו היא עברה שנתה מתה בלא אבודה א"כ הוה מצי למתני עברה שנתה בהדי הנך קמייתא רצ"ע בתמורה אם שום אמורא פליג על רשב"ל: לל) הא תנא גבי אות י׳ נמחק: לס נמי אין מועלין הכא משום מעילה דאין מועלין הוי עיקר ואגב דין מעילה דהי עיקר תני נמי דין: לס מת פי׳ הנויר: לח מועלין בהן דהא נעשית תיבת דאמרינן נמחק: לס למובה למאי מייתי: לו דלא מועלין מהאי טעמא תיבת נהנין ל"ש ונמחק: לח גרסינן. עי׳ תוס׳ מנחות (דף נכ ע"ל) ד"ה גזרו: לח) אבל מדאורייתא אין: לען בסוף וריל מררבנן אלא גרסינן הכי ע"כ ל"פ אלא מדרבנן אבל מדאורייתא לכ"ע: ל) דהא השתא קיימי אליבא דמ"ד שני: לח) על תיבת אין רשום למעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: (ל) כופר הוא רקאמר תני מיעוטי כתיב לאו דוקא הוא לגבי הך דהכא:

שיבור (מחקב רוביא בדמיה תיבת ויקחו נמחק: 0 קא מפליג ומ"ש סיפא דקא מפליג רישא: 10 ראויין להביא כולן: ז) מת היו לו אות מה מה לו מחקב פו מחקב המהילתו שיו מחקב במחקב במח דרישא דלא: גן דבכל מעה ומעה מצינן: ידן הילכך אזלינן לקולא: עון מדאורייתא דאין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו דכבר דריים אדרא: ישו בכל משה ומצה מציק: ים הילם אחרים, קיימה שם מהאוריונג האן כך בבי מצביה במהום הפובר, בי בבב. נעשית מצוק הסיד ומה"ד וב"א אין מועלין מדאורייתא: ואין חרבת גלי נמקה; יון שלה בנכלה אמא ישמא: יון מותרים האוקמניא עד תיבת לטעמיה נמחק: יש) אמר לך ד'י יוחנן תיבת ליה נמחק: סן בבי מיהו הא לא מתוקם רק לרשב"ל דאמר עברה שנתה אינה

ד א מיי׳ פ״ד מהלכות תיי פ"ד מה מעילה הלכה ג: הבמיי שח יר" ו ג ד מיי' (שם) ופ"ט מהל'

נזירות הל' י: ז ה מיי׳ פ״ד מהלכות מעילה הלכה ג: מעינה הנכם ג. ה ו מיי' שם הלכה ד: ז [מיי' פ"ג מהל' אסורי מזכח הל' ט]:

מ ח מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה יא:

תורה אור השלם 1. כִּי נֶפֶשׁ הַבְּשְׁר בַּדְּם הַוּא וַאֲנִי נְתַתִּיו לְכֶם עַל הַמִּוְכַּח לְכַבֵּר עַל נַפְשׁתֵיכֶם כִּי הדם הוא בנפש יכפר:

הגהות מהר"י לנדא לבדא [א] תום' ד"ה תרי מיעומי בו' באחד אין מלמדין. מלת אין נמחק ועי יומא ס ע"א מוס' ד"ה תרי מיעוטי:

רבינו גרשום לכתחלה

בהן לכתחלה הואיל
וקדושין הוו ואם נהנו
אין מועלין בהן מדאורייתא
אלא מדרבנן דמייתי קרן
לחוד: ואם עד שלא
.
.
.
. . לא כיפרו באחרת ורוצים להתכפר בדמי אלו אותה שהיא בעלת מום כיון דמסאבא וקיימה תמכר לאלתר ויביא חטאת בדמיה ואותה שעיברה תרעה עד שתסתאב ותמכר וז עוז עו שונטואב וזמכו ויביא בדמיה אחרת: ועושה תמורה ומועלין בה. הואיל ריש בהן קדושת דמים : מאי שנא רישא. הני תלת דלא קא מפליג בהו רישא פסיק . ליה דבין משכיפרו ובין עד שלא נתכפרו לעולם הא תנא ליה גבי תמורה. ליה נמי כי האי גוונא: תנא התם אגב (דאידחי) לנזירותו. ולא פירש אלו לעולתי ואלו לחטאתי ואלו לשלמים: לא נהנין ולא מועלין. בכל אותן המעות: מפני שהן ראויין. ראוי לבוא כולן לשלמים. כלומר דמכל מעה ומעה מצינן למימר זו לשלמים הפריש ושלמים קדשים קלים נינהו ואין בהן מעילה כדתנן בפרק קמא קדשים קלים לפני זריקת דמים כו' ומ"ט אזיל לקולא דאי אמרת וימא שהז ראוייז לרוא כולז נימא שהן ראויין לבוא כולן עולה ואית בהו מעילה מ״מ דמי קדשים קלים יש בהן דאינן בני מעילה ואי קא מייתי עלייהו קרבן מעילה מייתי עלייהו קרבן מעילה אישתכח דקא מייתי חוליז